

Predikan i Kindaholms församling 2018 av Tobias Bäckström

Apostladagen

”Sänd mig”

Hes 1:26-2:3, 8-10

1 Tim 1:12-17

Luk 5:1-11

Ps: 721:1-3, 89, 395, 721:4-5

Simon Petrus var en vanlig människa, en enkel fiskare till yrket. I dagens evangelium fick vi höra hur det gick till när just han blev kallad till att bli lärjunge till Jesus. Han samlade ju tolv lärjungar omkring sig, till att följa honom och bli undervisad under tre års tid.

Och en lärjunge är ju en person som *lär*. Förr kunde man använda ordet lärjunge istället för elev eller student. Vi använder ju fortfarande lärling om en som går bredvid en yrkeskunnig för att själv lära sig yrket.

Normalt brukar ju de flesta vara färdigstuderad vid ungefär 25 års ålder. Kanske man var färdig att börja sitt yrke lite tidigare förr. För vissa tar det förstås längre tid, själv var jag inte färdig förrän vid 29 års ålder.

Men hur är det då med att vara lärjunge till Jesus? När är man färdig för examination där? Kanske efter tre år, det var ju den tid som de ursprungligen tolv lärjungarna vandrade med Jesus?

Nej, det intressanta är att de fortsatte att kallas lärjungar även efter Jesus död, uppståndelse och himmelfärd. Under hela apostlagärningarna kallas de tolv ömsom för apostlar, ömsom för lärjungar, tillsammans med alla andra som följde Jesus. I det kristna livet gäller inga vanliga examinationsregler. Du kan inte hämta ut din yrkeslegitimation, så att du skulle vara färdig med att följa Jesus och nu kan vandra på egen hand.

Som lärjungar till Jesus blir vi aldrig färdiga. Det finns hela tiden nya saker att lära, nya insikter som drabbar en, nya erfarenheter och upptäckter att göra. Och om jag tar mitt kristna liv på allvar kommer jag ständigt att förändras som människa.

Vad finns det då för insikter vi kan göra utifrån dagens evangelium? Där står Simon Petrus och hans fiskarkolleger och sköljde näten efter att ha fiskat hela natten. De hade verkligen försökt, men inte fått någonting. Och så kommer denne snickare för att lära dem hur man fiskar. Han säger till dem. ”Lägg ut på djupet!”

Vad kan vi lära oss av detta? Hur ofta är det inte som vi väljer att skumma på ytan. Vi stannar där istället för att söka på djupet. Detta är något som sker på många sätt idag. Genom internet har vi blivit duktiga på att skumma oss igenom artiklar, vi vill hänga med överallt men har vi tappat förmågan att verkligen fördjupa oss?

Och det kanske även gäller vår kristna tro! Har den också blivit ytlig? Något vi följer som en ritual, men söker vi efter en relation med en personlig Gud? Och när vi läser bibeln, läser vi

bara vad där står på ytan, eller söker vi efter en djupare innebörd? Vad står det under ytan, det vill säga, vad betyder detta jag läser för mig och mitt liv idag?

Nästa insikt är skillnaden mellan att försöka på egen hand och att låta Jesus komma till hjälp. När de hade fiskat hela natten utan att få någon fångst, så hade han gjort det utan någon uppmaning från Jesus. Då hade de ändå litat på sin yrkeserfarenhet och fiskat på natten då chansen att få en fångst var som störst.

Skulle de nu ro ut igen, mitt på blanka förmiddagen? Det var inte den rätta tiden för att fiska. Och hade någon annan förslagit det hade de nog skrattat åt honom. Men som Petrus nu säger till Jesus: ”Eftersom *du* säger det”. Eller som det ordagrant står: ”*på ditt ord* ska jag göra det”. Vid det här laget så anade Petrus att det var något med Jesus ord. Några dagar tidigare så hade han botat Petrus svärmor genom att tala till febern. Jesu ord var inte bara tomma ord. Det var ord som verkade det som det sa.

”En människa lever inte bara av bröd utan av varje ord som utgår ur Guds mun” som Jesus själv sa vid ett annat tillfälle. Det var det ordet som fick Petrus att ge sig ut igen. Och den stora fångsten som de fick den dagen var en profetisk fångst. Snart skulle det upprepa sig i hans nya yrke som människofiskare. Jag tänker på hans predikan i Jerusalem på pingstdagen då han fångade in tretusen nya medlemmar i Kyrkans nät.

Men när Petrus kommer upp igen på stranden händer ju något märkligt. Han faller på knä framför Jesus och säger: ”Lämna mig Herre, jag är en syndare”. När han ser undret och förstår på djupet vem Jesus är, att hans ord är Guds ord, då känner han sig plötsligt ovärdig. Hans omedelbara reflex blir att han här duger han inte. Fast innerst inne hoppades han nog att Jesus *inte* skulle lämna honom. Men han förstod att det inte var på egna meriter som han kunde tillhöra Jesus. Det hade han lärt sig nu: han skulle inte klara sig utan Jesus, inte när det gällde hans vardagssyssla att fiska, men ännu mindre när det gällde uppgiften att fånga människor åt Gud.

Vilka insikter kan vi göra? Var håller vi på att skumma på ytan istället för att söka efter fördjupning. ”Kast ut på djupet” säger Jesus till oss. Vi behöver fördjupning av tron, bön och bibelläsning. Och ett annat sätt att lägga ut på djupet är att ta emot nattvarden. Inte för att vi begriper varför, men vi gör det för att Jesus säger det, på hans ord.

Vi kanske känner oss ovärdig som Petrus gjorde. Särskilt när vi anar något vem Gud är, och att han har uppenbarat sig i Jesus Kristus. Vi kanske inser att våra meriter inte räcker, ja att vi är syndare som inte är värdiga att följa Jesus.

Det är då vi får höra att det inte hänger på vad vi lyckats med på egen hand. ”Var inte rädd” säger Jesus. ”Följ mig, det är just när du förstår att du inte räcker till som du behöver mig som bäst.”